

Strada *Ficțiunii*

PREMIUL

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompaña doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

SILVIAN FLOAREA

Născut în anul 1958 în București, Silvian Floarea este în prezent profesor de limba română și, din 2007, membru al Uniunii Scriitorilor din România. A debutat editorial în anul 1990 cu volumul de versuri *Neliniști aprinse*. Până în prezent a mai publicat două volume de versuri (*Imponderabili ca apa și Îngeri târzii*), o monografie critică (*Universul și nouitatea poeziei lui Ion Caraion*), proză poetică (*Primul dans*), un volum cu cincisprezece nuvele (*De vorbă cu el însumi*), cincisprezece piese de teatru (*Peștera, Insula, Aleea, Bună dimineața, Andrei!*),

Viața care mi-a plăcut, Drumul până la regina nopții, Liberă să iubesc în gura mare, Unchiul Sam în Mioriția, Sistemul, Lecția de teatru, Înapoi, tot înainte!, Justiția vrea să devină independentă, Pactul, Victima, Cadoul) și romanul *Turnuri și dame*.

Vocea autorului

„*Premiul* este un roman despre răfuiala cu sistemele, fie ele de stat sau corporatiste; cu sistemele care dezumanizează și strivesc ființa până la minimalizare; cu spiritul gregar.“

Silvian Floarea

SILVIAN FLOAREA

PREMIUL

Prefață de Alex. Ștefănescu

EDITURA ALLFA

PREMIUL
Silvian Floarea
Copyright © 2014 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLOAREA, SILVIAN
Premiul / Silvian Floarea; pref. de Alex. Ștefănescu. –
București: ALLFA, 2014
ISBN 978-973-724-770-4

I. Ștefănescu, Alex. (pref.)

821.135.1-31

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.
Copyright © 2014 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;
021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Elena Georgescu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Maria Florian
Design copertă: Alexandru Novac

Fantezie și rigoare

Premiul este unul dintre cele mai șocante romane pe care le-am citit în ultima vreme. Are un subiect trăsnit și productiv din punct de vedere literar, iar dezvoltarea lui impresionează prin dinamism, fantezie și, în același timp, prin rigoare logică. Mecanismul prin care se ajunge la absurd este format din roțițe dințate îmbinate cu precizie și funcționează perfect.

Două femei, care nu se cunosc între ele, una căsătorită și cu trei copii, cealaltă tânără, liberă (și libertină), sunt declarate câștigătoare la un concurs de cultură generală organizat de o companie de telefonie mobilă. Premiul-surpriză anunțat de firmă cu tam-tam publicitar se dovedește a fi o inseminare artificială gratuită! Aflând în ce constă premiul, cele două femei sunt scandalizate și protestează. Dar lucrurile se complică atunci când ele află că, în conformitate cu prevederile legale, acceptarea premiului este obligatorie, iar în cazul unui refuz li se va intenta un proces. Ceea ce se și întâmplă.

Fericitele și, în cele din urmă, nefericitele câștigătoare ale concursului chiar sunt chemate în fața instanței și, de aici încolo, se declanșează o sarabandă de evenimente pe care cititorul le va afla singur, parcurgând romanul. Cert este faptul că întreaga dezlănțuire epică, terifiant-amuzantă, cu momente care amintesc de *Procesul* lui Kafka, se constituie treptat într-o comedie a lumii noastre de azi, caracterizate prin reguli de viață confuze, prin suprapuneri de democrație și autoritarism, prin necomunicare și, paradoxal, printr-o volubilitate excesivă.

Nu este prima dată când Silvian Floarea, un autor talentat și experimentat, mai puțin cunoscut decât ar merita, mă surprinde prin ingeniozitatea unei construcții epice. Recent am citit un alt

roman al său, *Turnuri și dame*, la fel de original. Ca să nu mai vorbesc de proza sa scurtă, adevărată colecție de subiecte insolite.

Romanul *Premiul*, cu un titlu care îl face să pară inofensiv, conține în el dinamită literară. Poate fi citit ca un thriller, ca o satiră, dar și ca o parabolă despre alienarea la care duce stilul nostru de viață de azi. Dacă ar afla de existența acestui roman, americanii – sunt sigur – ar da bani grei ca să obțină dreptul de a-l ecraniza.

Alex. Ștefănescu

Motto:

Unele legi tembele sunt întocmai ca pânzele de păianjen; subțiri, dar foarte rezistente...

Dormitorul era îmbrăcat în cămașa de noapte târzie.
Pereții aveau pete de mister într-o geometrie inedită.
Din interior se simțea o vânzoleală intimă. Butonul veiozei
a făcut *clic* și o lumină difuză a surprins două fețe cu expresii
total diferite.

— A fost o seară de neuitat pe care trebuie s-o uităm, îi șopti
Omu' soției sale, care părea ușor consternată.

— Ei, Omule, Omule... și la Grădina botanică mai e închis
uneori...

— Cred că... faptul că mi-au micșorat salariul...

— Eh...!

— Sau că Sanepidul a venit azi de ne-a amendat că n-avem
furtunuri...

— Și n-aveți?

— Nu!

— Păi...

— Au și ei dreptate!

— Să stai așa... fără furtunuri în caz de incendiu la servi-
ciu...

— Că știi cum lucrăm, e hala aia mare... și anexe... și ca-
merele obscure...

— Știu, Omule, știu!

— Sau o fi de la stres...

— O fi, io știu?

— Că... nici vorbă... nu ne omorâm cu treaba, dar când spu-
ne șefu' că aia... atunci aia să fie, și urgent și corect!

— Crezi că d-aia?...

— Eu așa cred... că toate astea... contribuie!

— Atunci... să uităm seara asta, cum spui, sunt prima la baie...

— Tu ești, mamă, mereu prima...

— Asta... drept pedeapsă...

Și Oama a și zbughit-o la baie, iar Omu' a stins veioza, gândindu-se în voie cu ochii ațintiți spre fereastra pe unde se căznea să intre o lună mare și galbenă.

Trăiau într-o casuță liniștită de la marginea orașului. Omu' avea serviciu, lucra ca economist la un depozit de materiale de construcție. Salariul era cumsecade până la tăierea de 25%. Putea să-și achiziționeze bunurile necesare în gospodărie fără a se împovăra la bănci. „Nu le dau eu ăstora prilej să se pricopsească pe socoteala mea“, obișnuia să se fălească la o bere nevinovată cu colegii după program.

Oama nu mai avea serviciu din pricina celor trei nașteri care îi programaseră viața pe mulți ani: alăptatul, scutecele, colicii, plânsul de noapte, spălatul, călcatul rufelor, mâncarea și altele câteva care îi cumpăraseră timpul la licitația destinului de mamă iremediabilă și de soție.

Copiii se născuseră la intervale regulate, din doi în doi ani. Cel mare avea șase ani.

— Ne oprim? a întrebat femeia râzând în hohote.

— Cum zici tu! Curând se fac doi ani de la asta mică și... tu decizi...

— Io zic să fim mai atenți și să punem punct. E greu...

— Adevărul e că e greu...

— Și io ce-am spus?

— Că e ușor!

— Ba am spus că e greu.

— Ba că e ușor.

— Ba că e greu.

— Ba că e ușor.

După care au râs și s-au zbuguit fericiți și hotărâți să se oprească de comun acord la trei copii: doi băieți și o fată.

În centrul aceluiași mare oraș, Icsa trăia singură la cei 27 de ani ai săi, într-un apartament încăpător și foarte frumos decorat și mobilat; cadou de la familia ei de arhitecți. Primise o educație aleasă. Singurul regret al părinților era că fiica a ales o altă meserie decât a lor: designer.

— Te-ai gândit bine? a întrebat-o tatăl când Icsa i-a comunicat hotărârea de a face această meserie. În sinea lui suferea că tradiția arhitecturii din familie se va opri.

— Mersi tat', tot artă e ceea ce vreau să fac, o să vezi, n-o să te dezamăgesc.

Singură la părinți, ea a fost crescută să aibă totul, să nu împartă cu cineva. Oamenii ca ea sunt născuți să fie liberi; să-și exprime sentimentele; să spună deschis ce gândesc; să circule după bunul plac; să călătorească; să experimenteze după legile propriului arbitru; să transmită mai departe cunoștințele pe care le au. Uneori, idealurile lor de viață nu cunosc o reprezentare concretă și materială. Oamenii ca Icsa sunt extrem de pasionali: făcuți să simtă, să vadă, să guste, să se delecteze cu tot ce este mai frumos pe lumea asta, să încerce senzații și emoții supreme. Cu greu pot fi legați de un loc.

Avusese parte de un trai opulent, de distracții, de plimbări. La început cu familia, apoi singură, peste tot în țară și în lume.

— Am văzut cam tot ce era de văzut pe-aici pe pământ, glumea în micul dar selectul ei cerc de prietene.

— Asta e clar, îi răspundea una.

— Cum ai putea trăi altfel? îi răspundea alta.

— Numai eu m-am blocat la 25 de ani, se plângea o brunetă din grupul ei.

- Ei, lasă, mamă, cine a vrut copii?
- Eu, dar...
- Știu, te plictiseai...
- Ai vrut să-ți piperezi viața...
- De te joci cu focul, vezi să nu te arzi...
- De, dragă, crăcănarea lasă urme...
- Io gândeam că e bună ca gimnastică...
- Eh, te-ai convins că luminița de la capătul tunelului bea

lăptic și face caca des!

Fetele din grupul ei erau de obicei vesele și pozitive. Viața le oferise mai multe bucurii decât altora. Proveneau din familii cu stare și cu poziție socială privilegiată. Dar nu aveau fițe aristocrate. Aveau o măsură a bunului-simț pe care nu o depășeau niciodată.

Când bruneta a rămas gravidă, celelalte au înconjurat-o cu afecțiune. I-au fost în preajmă pentru orice. I-au ținut loc tatălui, care între timp dispăruse din viața tinerei seduse. „De fapt, nu am nicio datorie față de tine, nu suntem căsătoriți!”. Așa îi spusese tânărul înainte de a se urca pe Harley-ul său bengos și de a porni în trombă către alte aventuri.

După nașterea copilului, fetele au ajutat-o pe începătoarea mămică cu de toate, îndrăgind mica mogâldeață încă din prima zi. Cu excepția Icsai, care l-a găsit pe micuț vinovat. De pățania prietenei ei.

— El te-a deformat de te-ai făcut rotundă... De parcă înghițișezi un butoi de bere!

— Ei, și tu...

— El te ține trează noaptea și-ți face pungile astea de sub ochi!

— Nu el!

— Și te-a cantonat în casă!

— Eh, mai deschid când și când geamul și mă aerisesc...

— Apoi, tonele de căcat pe care le speli...!

— Dar ce frumos îmi zâmbește!

Treptat, Icsa a asociat imaginea copiilor cu lipsa de confort. Vedea pe stradă copii răzgâiați, plângând, trăgându-și părinții de pantaloni să le satisfacă nu știu ce capriciu, aruncând pe jos

hârtia în care avuseseră ciocolata, fugărind porumbeii pașnici din parc, călcând pisicile vagaboande pe coadă...

— Nu vreau copii niciodată! spunea ea în stânga și-n dreapta.

Într-o bună zi, Oama a trimis un SMS la o companie de telefonie care organizase un concurs exclusiv pentru abonate, cu un premiu surpriză. La întrebarea „Cine a spus «Am fost iubit și nu am fost în stare să iubesc»?“ ea s-a interesat pe *Google* și a răspuns: „Ch. Chaplin.“

După fix 30 de zile, a primit un SMS cu textul: „Stimată abonată, sunteți rugată să vă prezentați la sediul firmei noastre... (urma adresa sediului)... pentru că sunteți una dintre cele două fericite câștigătoare ale marelui premiu organizat de compania noastră.“

Femeie practică și ancorată în proza vieții, obișnuită cu farsele și avertizată că există mulți șarlatani, Oama și-a dominat emoția. A respirat o dată puternic. Și-a masat sprâncenele. Apoi călcâiele, pentru circulație. Și-a umezit buzele. Și-a tamponat colțurile gurii cu vârful degetelor. A continuat să pregătească mâncarea în bucătărie. A pornit radioul iar știrile aveau un ecou înfundat-îndepărtat-greu.

S-a jucat cu băiatul ei de 4 ani, dar nu a înțeles jocul, terminând pe locul doi. Doar dacă... se gândea, n-oi fi câștigat pe bune... e clar că Chaplin a spus chestia aia... scria clar pe Gogu... dar nu, nu pot fi eu... eu, care n-am câștigat niciodată ceva fără să mă spetesc... nu, nicio șansă...

L-a culcat pe micuț, s-a îmbrăcat de piață și a plecat într-acolo.

— Pune-mi două kile de mere... dă-mi bucata aia de telemea... cât e legătura...? O iau, mai dă-mi una... proaspăt, proaspăt...? Atunci dă-mi juma, te rog... unde ai macră? Da, îmi place, cântărește un kil... Păi da, nouă ne ajunge pentru azi asta...

Oama făcea cumpărături purtând scurte conversații cu vânzătorii, încercând să se convingă de cumsecădenia lor. Conversațiile îi făceau bine. Soiul acela de sporovăială confortabilă și convenabilă tuturor. Era încântată să constate că celălalt e pe aceeași lungime de undă cu ea. Chiar făcea eforturi să găsească puncte comune cu interlocutorul: era comod să fie în rândul lumii!

Ajunsă acasă, a descărcat sacoșele, și-a pus o jumătate de pahar cu vin, l-a băut dintr-o singură gură, a înghițit de trei ori din ea, a așezat alimentele în cămară și în frigider. Și-a mai pus o jumătate, a băut-o dintr-odată și s-a întrebat: Ția sunt oare oameni serioși? A așezat niște șervețele la masă. Oare ce pierd dacă sun la ei? A strâns șervețelele, le-a aruncat la coș, a scos tacâmurile, le-a înșirat pe jumătate de masă – două, trei, patru, cel mai bine ar fi dacă m-aș face că sun din întâmplare –, a strâns tacâmurile, le-a pus în chiuvetă la spălat. A umplut un pahar întreg cu vin, l-a dat gata din sorbituri ritmice în timp ce gândea... ce dracu', uite, aproape că m-am pilit, hopa, vine Omu'. Ai, n-ai nevoie de el... apare!

— Bună, scumpule! Mâncarea e caldă, vii?

— Bună, scumpo, două minute să respir, să mă spăl...

Omu' a plecat la baie. Oama simțea cum se clatină bucătăria. Deci, fieștecă cu hogeagul lui. Da' se clatină, nu glumă! M-am pilitus! Multus șlefuitus, pânus căzutus în nasus! Mda! Se uită în oglindă. O femeie beată e o femeie urâtă, nu caraghioasă, gândi ea în continuare. Să sun sau să mai stau? Trăiește, fato, plenar! A scos telefonul și a sunat.

— Alo, alo... oh, roboata! Da, da, apăs tasta 1... apoi iarăși 1... și... 2... și... mă preia un agent! Ia preia-mă, agentule! Eh, cum mă preiei tu!? Bună ziua... m-ați premiat să mă anunțați... da, da... în legătură cu premiul... să telefoniez pentru premiu... da... exact, ăsta e numărul meu... Oo, ce bucurie! De pe el am trimis șprîțu'... ăăă... SMS-ul, pardon... Stau, verificați! ...Da, mai sunt... sigur că eu sunt tibetana... ăăă... titulara vreau să zic, și zic... când să vin...? Io vin și adineauri... vr'un kil pe nemes-tecate și se-impl'... da... notez... unde...? La ora 9, am înțeles.

Domnule, eu sunt femeie serioasă, nu vă jucați cu mine... nu țip... biiine! Măine sunt acolo. Și eu vă sărut rana, bună ziua.

Lăsă telefonul și își aranjă părul în oglindă. Scoase tacâmurile, le întinse pe toate pe masă. Ascunse sticla în spatele cup-torului cu microunde. Paharul în buzunar.

— Hai, Omule, până vii tu se face sâmbătă, duminică și luni.

Omu' ieșea *fraîs* din baie, fredonând pătruns:

— *L'amour c'est moi... L'oiseau c'est toi!*

Era un bărbat de moral. Când lucrurile îi mergeau bine, atunci toate îi mergeau și mai bine. Era optimist, atât cât nu începea să se gândească la ziua în care avea să-i vină sfârșitul. Era activ, atât cât nu începea să se gândească la consumul fizic pe care îl supor-ta corpul lui și care avea să-l coste mai târziu. Era fericit, atât cât nu începea să creadă că orice bucurie este efemeră. Într-adevăr, un tip de moral care încerca să-și lenevească metabolismul, cu speranța unei conservări îndelungate, cât mai îndelungate.

În ultima vreme refuzase emoțiile puternice pe motiv că ele pot fi fatale. O atitudine care îi dăduse un aer de om echili-brat, însă aerul ăsta nu putea s-o păcălească pe soția lui, care îl cunoștea în cele mai mici amănunte.

— Ce-a făcut păsăroiul meu azi? o întreabă Omu' cu un ton provocator și melodios.

— Ehe, nu se vede? Ia dă o raită prin bucătărie, prin dor-mitor și, dacă ai timp, plimbă-te puțin și pe autostrada Soarelui.

— Vorbește tu o vreme, te prind din urmă, îi răspunse el și plecă în inspecție prin casă.

Bucătăria era vraiste: mâncarea peste tot, care preparată, care semipreparată, masa împânzită cu tacâmuri ediție comple-tă, coșul cu vârf. Cum lui îi plăcea ordinea, acea dezordine îl in-dispuse. Adună tacâmurile și le băgă la locul lor într-un sertar, adună resturile semipreparate și le înghesui în coș. Șterse masa și aranjă într-o ordine scaunele.

— Poți să vii acu', îi strigă soției, care se grăbi să intre. Oama cuprinse într-o secundă întreaga bucătărie.

— Ai văzut, ce ți-am spus că totul e-n ordine și că am făcut ordine? Mă bucur că ți-a plăcut, chiar ia loc, să-ți pun ceva de mâncare, dar parcă așezasem niște tacâmuri pe-aici...

— Da, da, erau chiar toate... te-ai gândit că sunt miriapod și-mi trebuie vreo 12 furculițe...

— Ești nervos?

Omu' o îmbrățișă strâns, dar soția își feri fața.

— Tu miroși cumva a băutură? o întrebă el.

Oama scoase un râgâit intempestiv.

— Hopa! Ne-am cinstit singuri! insistă Omu'.

— Omul e destinul caracterului! Ba nu: caracterul e omul destinului! Nici asta! Fii atent: destinul e omul caracterului! Ei?

— E prima dată când te văd așa.

— Sunt mai... specială acu'?

— Ori de câte ori nu ești cum te știu, ești specială!

— Mamă... ce filosof în carne și oase...! Puiule, ești o co-moară fără fund. Îi puse mâna pe fund. Rectific: cu fund!

Oama făcu ochii mari și clătină din cap. Îi dădu drumul și se așează la masă.

— Destinul e caracterul omului. Așa era textul. Amicul meu, Heraclit.

— În fund... ăăă... în fond, la fund suntem toți la fel. La cap suntem diferiți. Am citit câte ceva din amicul tău.

— Ei, l-ai citit! Nu l-ai citit!

— Bine, nu l-am citit, lasă că l-ai citit tu!

Oama se întoarse cu spatele, îmbufnată. Omu' nu se mișcă de la masă. Câteva secunde se așternu tăcerea.

— S-a întâmplat ceva... tu nu bei alcool.

— Eh!

— Hai, decartează ce s-a întâmplat.

— M-a sunat că am câștigat un concurs...

Oama îi povesti filmul telefonului cu lux de amănunte. Fața soțului trecu prin mai multe expresii.

— ...Și neștiind ce să cred am gustat câteva guri de vin. Asta e tot. Sunt tare derutată, Omu' meu!

— Știi și eu ce să zic?! Du-te mâine la ei și vezi ce e. Ce-ai de pierdut? Te duci la serviciu mâine?

— Mamă, ce subtil ești! Faci numai mișto! Ia vezi, poate chiar îmi iau serviciu!

— Da' n-ai, mami, de cafea, de vin, de mers pe jos, de...?

N-a mai apucat să continue, că soția lui l-a luat serios la fugărit peste tot, până l-a prins. S-au gădilat. Au râs. Au uitat de mâncare. De copii. N-au mai ținut cont. O bună bucată de vreme.

Într-una din zilele în care Icsa și prietenele ei făceau de gardă la micuț, au încercat toate jocurile de societate pe care le cunoșteau. S-au amuzat, au mâncat de la *fast food*, s-au plictisit, au trimis mesaje la concursuri telefonice.

Icsa avea un iubit oficial și altul tainic. Cu cel oficial se afișa peste tot, era ca un blazon în spatele căruia mergea pe stradă, în lumea mondenă, în dormitor. Oficialul era manager de proiecte într-un minister cu bani mulți. Neoficialul era pictor cu acte în regulă. Oficialul avea 1,80, neoficialul – 1,82. Oficialul era brunet, neoficialul era brunet. Amândoi erau drăguți. Oficialul era mai puțin comunicativ dar ușor posesiv. Neoficialul era sociabil și *sensibilos*. De primul se lăsa dominată, cu al doilea avea un mai mare sentiment de confort. Se culca cu amândoi, în zile diferite.

La fix 30 de zile de la trimiterea SMS-ului cu răspunsul „Ch. Chaplin“, a primit înștiințarea că este una din cele două câștigătoare ale marelui premiu și „să vă prezentați la sediul firmei noastre... pentru că sunteți una dintre cele două fericite câștigătoare ale marelui premiu organizat de compania noastră“.

Imediat a deschis laptopul și și-a chemat la conferință gașca.

— Hei, tribule, am câștigat la concursul cu Chaplin!

— Bravoouu!

— Faci cinste, isteato!

— Ce ai câștigat?

— Nu știu încă, mi-au spus să mă duc la ei, e un premiu surpriză.

— Te-ai pricopsit cu un CD, probabil.

— Ai câștigat o excursie în Oaș.